

AKIBETE BAK

Nureddin Yıldız'ın 08.12.2014 tarihli (8.) Ankara Hacı Bayram Veli Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lîlâhi Rabbî'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Sizinle bir öğrenciyi beraberce değerlendirmek istiyorum. Küçük yaşından itibaren üniversite imtihanına hazırlanan bir öğrenciyi düşününüz. On yaşındayken bu çalışmaya başladığını kabul edelim, on sekiz yaşında da imtihana girecek diyelim. Bu öğrencinin, çok güzel çalıştığını, herkes kadar hatta herkesten daha fazla ve iyi çalıştığını kabul edelim. O kadar ki öğrencimiz bir noter tutuyor, noter bunun her gün çok güzel ders çalıştığını, sorular, problemler çözdüğünü tespit ediyor. Her yıl, noter "çalışmıştır, şahidim" diye imza atıyor. On yıl boyunca öğrencimiz bu şekilde hazırlandı. Hiçbir gün geri kalmadığı, arkadaşları beş yüz soru çözerken, bin soru çözmüş olduğu noterle sabit, çalışmaları çok güzel.

Tam imtihan günü bu imtihana girmede ya da giremedi. Sonuç ne olur? Elimizde her yılın, her gününün noter belgesi var. En güzel öğrenci gibi çalıştı. Uyumadı, yemedi, içmedi, gezmedi, cep telefonu ile oynamadı, bilgisayarla oynamadı, internetle uğraşmadı, ders çalıştı. Elimizde belge var, noter belgesi, mahkeme kararı. Sadece imtihan mesela; 30 Nisan'daydı, o tarihte imtihana girmede. Bu öğrenci hangi bölüme girebilir?

Kazanamayanlar bölümüne girecek. Elindeki mahkeme kararı, noter tutanağının hiçbir değeri yok. Velisi, yüksek mahkemeye müracaat edip "on senedir aktif çalıştığına dair noter tutanağı olan bir öğrenci imtihana girmede, niye siz bunu tıp fakültesine koymuyorsunuz" diye mahkeme kararı alabilir mi? Böyle bir merci var mı? On sene de çalışsa bütün işi, o bir gün, iki saatlik imtihandır. O iki saatlik imtihanda başın ağrıdıysa, dışın ağrıdıysa gittin işte.

Kardeşlerim,

Belki yaşlı muhterem efendiler "bu ne biçim örnek, bizle alakalı değil" diyecekler. Bu örneği torunları için sayınlara. Ama bu örnek, iman hayatımızın örneğidir. On beş yaşında buluş çağına erdiğimiz günden beri, yetmiş senedir namaz kılıyoruz, oruç tutuyoruz. Noter tutanakları var mı? Var tabi. "Camideydi, cumadaydı, iftardaydı, hacca gitti" diye kirâmen kâtibin melekleri yazıyorlar.

Kardeşlerim,

Ama Rabb'imiz son pozisyonu istiyor. Ölüm meleği geldiğinde nasıl gördüyse, Allah onu kaydediyor. Rabb'imiz bizi en son, kelime-i tevhid üzere mi görecek, yoksa -maazallah- diğer pozisyonlardan biri üzerinde mi görecek? On yıl aralıksız çalışan ve çalıştığına dair noter tutanakları, mahkeme kararları, şahitler bulunan bir öğrencinin imtihana girmedeği takdirde ne şikâyet edecek bir yeri, ne de "niye öyle oldu" diye soracak bir şeyi var. Çünkü bütün bu çalışmalar, o son günkü imtihana girmek içindi.

Son gün imtihana girmedeğin için "yolun açık olsun" dendiği, kimsenin ona ağlamadığı gibi, ömür boyu güzel işler yaptığı hâlde sonu iyi olmayan insanların da kıyamet günü ağlayanı yoktur. Biriktirip biriktirip depoyu dolduruyorsun, sonunda da alttan deliyorsun akıp gidiyor. Doldurduğunun bir faydasını görmüyorsun ki.

Mü'min, elli sene, yetmiş sene namaz kılar, oruç tutar, Kur'an okur, zekât verir, cihat eder, gayret eder ama bunu sonu iyi olsun diye yapar. Her şey güzel bir son içindir.

Kardeşlerim,

Gayemiz, yetmiş sene namaz kılmak değil, Rabb'imizin huzuruna mü'min olarak gideceğimiz imtihan günü imtihanı kazanmaktır. Bunun için yetmiş sene namaz kılmak yeter mi? Yedi bin sene bile namaz kılsak bunun için azdır. Hiçbir öğrenciye "iki saatlik üniversite imtihanı için sen on senedir çalışıyorsun" deniyor mu? Velez ki o imtihan iki dakika olsun. İki soruyla bile imtihan kaybedilmiyor mu? İki soru, üç dakika demek. Kimse "üç dakika için on senedir çalışıyorsun, senin aklın yok" diyor mu? On beş sene de çalışılır. Yirmi sene de çalışsan çok değildir. Neden? Zaten her şey o dakika içindir. Her şey o imtihan içindir.

Değerli Kardeşlerim,

Bu sebeple belki yaşlı muhterem efendiler "bu ne biçim örnek. Bizim talebelikle ne işimiz var" diye düşünüyor olabilirler. Ama iman ehli olmak da bir talebelik çeşididir. Hepimiz, Cebrail aleyhisselamın talebesiyiz. Onun getirdiği vahiy dersine çalışıyoruz. Namaz, matematik bir ders çeşididir. Oruç, biyoloji gibi bir ders çeşididir. Kur'an okumak tarih gibi bir ders çeşididir. Sen bunların toplamından bir puan tutturacaksın. Bu puanına göre cennet gireceksin.

Peki, imtihan günü kimliğini kaybetmiş öğrenci ne olur? Çok güzel çalışmıştı, imtihan yerine de gitmişti, ama kimliğini evde unuttu. Buyurun bunu çözelim. İmtihan yerine gitti, kimliği yok. Her şey de çok güzel, kapıda onu imtihan etseler alimallah birinci olacak. Ama kimlik olmadığı için içeri almıyorlar. Çalıştığına dair belgeler var ama kimlik belgesi yok, sorun buradadır.

Kardeşlerim,

Bu sebeple; çok namaz, çok oruç, çok hac, çok cihat, çok ibadet Müslüman kimlikle Rabb'ine gidince işe yarayan şeylerdir. Kimliğini kaybettiysen, şahsiyetin bölünmüşse, stok ibadet dolu olsa da sen onları hayrına dağıt. Ortada sana ait olduğunu ispat edeceğin kimliğin olmadığı için, kullanılır şeyler değil bunlar.

Kardeşlerim,

Bunun içindir ki; akıbet endişesi akıllı insanların işidir. Akıllı insan akıbet diye bir dert sahibi olur. Bu sebepledir ki; Ebubekirlerin, Ömerlerin -Allah onlardan razı olsun- iyi olduklarına yani güzel ders çalıştıklarına yerler gökler şahit, Uhud şahit, Medine'nin toprağı bile şahit, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şahit, bütün ashabi kiram şahit, onlara melekler imrenmişler. Onlar ölüm meleğine, elini kolunu sallayarak "hoş geldiniz efendim! Emaneti almaya mı geldiniz" filan diyemediler.

Hani ölüm meleği geldiğinde "hoş geldin, biz de hazırız, seni bekliyorduk" diye ilahi okuyorlar ya, o laflar sıfırın altında yetmiş beş derecedir, hiçbir değeri yoktur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bile "açın kapıyı, gelsin ölüm meleği" diyemedi. "Sizden iki kişinin çektiği kadar sıkıntı çekiyorum şu anda" buyurdu.

Ebubekir, Ömer radiyallahu anhuma akıllı adamdılar. Ellerindeki noter belgeleri soğuk damgalı, ıslak imzalı filan değildi. İnsan suretinde veya başka bir şekilde Cebrail aleyhisselamı defalarca yanlarında gördüler. Namazı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber kıldıklarına dair göklerden tasdikli belgeleri vardı. Onların Peygamber aleyhisselamın arkasında kıldıkları iki rekât namaza, cemaat olarak katılabilmek için trilyonlarca melek yeryüzüne yığıldı.

Allah'ın elçisi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bu fani âlemde arkasında namaz kıldığı tek kişi Ebubekir radiyallahu anhtı. Peygambere imam oldu. "Öyle camiye gitmiş, cemaat kaçırmamış" bunlar bizim standardımızdır. "Ne mutlu sana yahu, Allah'a ne güzel gidiyorsun, senin Allah dostu olduğuna toprak şahit, yağın yağmur tanecikleri bile şahit" der gibi ona övgüler dizildiğinde ne dedi?

"Şu toprakta kuruyup giden, develere yem olan bir ot olsaydım da, anam beni insan olarak doğurmasaydı" dedi. "Şu korkuyu yaşamaydım" dedi. Akıllı adam lafı budur. Noter belgeleri var ama kalbi küt küt atıyor, nabızı yüz yirmi olmuş. O gün imtihana girecek, ölüm meleğiyle karşılaşacak. "Belgelere bak belgelere, kim imzalamış bunu" diye ölüm meleğinin önüne öyle ilahi okur gibi gitmemiş, akıllı adammış.

Ömer, mülhem adam, akıllıların akıllısı ne diyor? "Şöyle olsam razıydım" diyor. "Günahlarımı sormasa Allah, sevap da istemezdim" diyor. Hiç böyle denir mi? Akıllı adam der. Akıllı adam biliyor ki; istersen seksen sene çalış, istersen beş yüz sene çalış, imtihana gireceksin, zaten onun için çalışıyorsun. Bugün de senin başın ağrıdı, dişin ağrıdı, imtihana gelmedin, imtihan bitti. "Bu imtihanı eski çalıştıklarımıza sayınlara" diyemezsin. Var mı öyle bir hesap? Sen eski yediklerine sayıp bugün doyuyor musun? Eski yediklerine sayıp da bugün doyuyorsan, eski ibadetleri de o gün imtihana sayabilirler.

Kardeşlerim,

Biz uzun bir yol yolcusuyuz. Soluğumuz da uzun soluk olmalıdır. Bizi Ramazan Müslümanlığı kurtarmaz. Bir iftar vermekle paçayı sıyıramayız. Filan güzel işi yaptığımız için kendimizi cennette, üstelik de Firdevs-i Âlâ'da sayamayız. Babalarımızın, dedelerimizin arkasından üç beş kişi toplanıp hatim okuduk diye, babamızın "Firdevs-i Âlâ'nın VIP bölümünde misafir ediliyor" olduğunu evham edemeyiz. Sadece büyük umutlar ederiz.

Kardeşlerim,

Bugün, Müslümanlar olarak, zihnimizin bir köşesinde, aile muhabbetlerimizin bir bölümünde, ders, tarikat, muhabbet, sohbetlerimizin bir vaktinde yeni bir başlık açmak istiyorum: Dünyevî menfaatimize gelince yüz yirmi aylık taksitli işlere giriyoruz. Yedinci nesilden torunumuza kadar borç bırakıyoruz. İnsanlar seksen yaşından sonra yirmi yılda bitecek inşaatlara giriyor.

Uzun soluklu işler... Herkes Nuh aleyhisselamın soyundan geliyor, dünya işine gelince herkes dokuz yüz sene yaşayacak. Ahiret işine gelince, maazallah imam efendi üç ayet fazla zammı sure okusa, o camiye veda ediyoruz, orijinal imam arıyoruz.

Hâlbuki asıl hayat ahiret hayatıdır. Uzun soluk ahiret için gereklidir. Ankara'dan İstanbul'a gitmek üzere yola çıkan birisi, İstanbul levhasını görünce bile duramaz, "İstanbul'da gideceğin yeri bul, ondan sonra bir kenara park et" denir. İstanbul'a gitmek üzere yola çıkan birisinin, "şöyle İzmit'te bir kaç sene kalalım" dediğinde İstanbul'a gitmesi mümkün müdür?

Ahiret, bizim ana yolculuk güzergâhımız değil mi? Mü'min, Rabb'i ile cennette buluşmadan, Cemâlullah onun gözünü parlatmadan niye soluk versin, niye mola alsın ki? "Uzun solukluluk" diye bir başlık açmaya mecburuz kardeşlerim. Kendimize soluk ölçümü yapabiliriz. Ne kadar soluğumuz var? Kendimize Ramazanlık bir soluk mu tutuyoruz, nefesimiz Ramazan'a mı yetiyor?

Elbette kardeşlerim, "seksen sene hiç nefes almadan, dünya lezzetleriyle ilgilenmeden, herkes secdeye kapansın, secdeden kalkmasın" diye bir şey demiyorum. Rabb'imizin yarattığı bu dünyanın en güzel nimetlerini, Allah'ın helal ettiği şekilde, bütün mü'minler sabaha kadar kullansınlar. "Sabah namazına gitmeyi ve kalkmayı engelleyen şeyler hariç, her şey mü'minin olsun" diyoruz.

“Kıyamet günü, hesabını vermesi zor olduğu için haram yemesin” diyoruz. Onun dışında mü’min, dünyayı zindan olarak geçirmeye mahkûm değildir. Bu dünya nimetleri zaten mü’minindir. Uzun soluklu mü’min, akıbet derdinde olur.

Aziz Kardeşlerim,

Sadece iyi anlaşılın diye çarpıcı olacağını zannettiğim bir örnek veriyorum. Zihinleri bulandırmak için değil, “bu yanlışır” demek için de değil, sadece mü’minin uzun soluk heyecanını hissettirmek için söylüyorum.

Hacca giden bir mü’min, eğer fıkıh kaidelerine göre bir eksiklik yapmadıysa, niyetinde bir arıza yoksa Allah’ın izniyle döndüğünde, annesinden doğduğu gün ne kadar günahsız, masum bir çocuksa o şekilde olmuştur. Bankadaki faiz hesaplarının hesabı ayrı, o hesaplar bankada duruyor. Ama biiznillah, Rabb’imizin kehair deyip had cezası getirdiği günahlar hariç, kul hakları hariç, o kişi anasından doğduğu gibidir.

Bu sebeple de hacdan gelen, özellikle de yaşlı mü’minleri, insanlar bağrılarına basarlar. Usul böyledir. Şimdi hacca gitmek kolay oldu, bu anlattığım hadise biraz düştü. Ama bir otuz, kırk sene önce bir kasabadan bir kişi, bilemedin iki kişi hacca gidiyordu. Döndüğünde insanlar Kâbe diye ona sarılıyorlardı. Hakikaten öyle de olması uygundu. “Kim gide, kim göre Kâbe’yi” diye bir anlayış vardı. Hacca gidip gelen bir mü’minin adı hacıdır. Kabul. Buraya kadar itiraz yok zaten.

Zaten bir itirazımız yok, ama muhasebemiz var. İnsanlar o hacı efendiye nasıl bakarlar? “Kâbe’yi gördüğü için, Haceru’l Esved’e el tuttuğu için, Allah’ın günahlarını mağfiret buyurduğu için, Mina’da şeytani taşlamış olduğu için kaldırsa da ayağını öpsek” diye düşünürler. Hatta hacı efendilerin elinin içini öperler. Şeriat kurallarına göre bir değeri yok ama Haceru’l Esved’e temas etti zannederek hacının elinin içini öperler. Hacı elini oraya temas ettirseydi, kendi orada kalırdı zaten! Ama olsun. Ona eliyle selam verdi diye hürmet ederler. Buraya kadar da itirazım yok.

Kardeşlerim,

Ümmeti Muhammed içinde Ebubekir radiyallahu anh da ilk hacıdır. Hac farz olunca, ilk defa o gitti. Ama döndüğünde kimseye el uzatmadı. Çünkü çok akıllı adamdı. Ömer de, Osman da, Ali de radiyallahu anhum cemian, üstelik hac emiri oldular. Yani on binlerce mü’minin haccını, onlar yönettiler. Döndüklerinde “hoş geldiniz efendim” denince ellerini uzatmadılar.

-Yaşlı bir insanın elini öpmek suç değil, Şeriatımız’da caizdir. Efendimiz’in elini ashabı kiram öpmüştür. Anne babaların eli öpülür. Yaşlı insanların, saçına sakalına ak düşmüş insanların elinin öpülmesinde dinen sakınca yoktur. Hacca gitmiş gelmiş insanın, elini öpmeye sakınca yoktur-

Başka bir noktaya gelelim. Hacı efendi, sıraya geçenlere elini uzatıp onları bekletirken, eğer “ya benim haccımda bir sıkıntı varsa ben ne ederim. Ya melekler geri döndüğümde eski hesapları yine başlattıysa, neyime gerek” deyip elini saklasa daha iyi iş yapmış olmaz mı?

“Potansiyel mağfur olmuş adam” diye elini uzatırsan, üç ayı bulmaz şeytan seni eski hâline geri çevirir. Bu kafayla geri gelirsin sen. Ebubekir de hac yaptı. İlk hac şerefini Allah ona nasip etti. “Hacı Ebubekir, hacı Ömer’ul Faruk radiyallahu anh” duydunuz mu? Akıllı adamlar, bu ismin kendilerine verilmesine hiç yanaşmadılar. Rabb’im kabul etsin yeter ahirette, insanlar unutsun istediler. Akıbet, imtihan gününü düşünmek akıllı insan işidir.

Kardeşlerim,

Herhâlde “yaptığımız işler önemli değil” demiyoruz, doktorlar “bunun nabızı düştü eve götürün” deyince, “güzel bir tövbe yaparım, iki saat sonra da ölürüm cennete giderim” diye bir yola teşvik etmiyoruz. Burada böyle bir şeytan tuzağı kurmuyoruz, bunu konuşmuyoruz. Neyi konuşuyoruz? “Mükemmel işlerin, finalini mükemmel yaparsan Allah’ı bulursun” diyoruz. Süreç mükemmel, final berbat olursa olmaz. Çok iyi çalışmışsın noter belgesi, mahkeme kararı, şahitler var ama sonuç yok. Ama Allah sonuca bakacak.

Kardeşlerim,

Burada hepimizin zihnini dinamitleyecek bir örneği tefekkür etmeye davet ediyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem -tahminlerimize göre, net bilgimiz yok- yüz yirmi bin sahabeti vardır. Bu tahmini bir rakamdır. Bunlardan en fazla yirmi bin tanesi çocuktur. Doğdu, Müslüman oldu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ilk gördüğü insan oldu.

Müslümanlığı şirkten, dalaletten sapıklıktan sonra değil, Ali radiyallahu anh gibi doğar doğmaz tadan, Peygamber aleyhisselama iman etmeden önce puta tapmayan, olsa olsa yirmi bin kişidir. Yirmi bir bin asla olmaz. Bunların geri kalan yüz bininde, alkol baştan sona kadar var. Kumar, zaten geçim kaynağı. Sorgusu yok ki, kaç kişi öldürdüğünü soracaksın. Öldürmek serbest. Zina, hakkı. İsteği gibi yapıyor.

Bunların hepsini solda bırakacak bir suç daha var; putperest. Baltayı yontuyor. “Benim ilahım daha güzel olsun” diye yontuyor. Taşla onu zımparalıyor. “Harika ilahım, benim ilahım filanca kabilenin ilahından daha güzel oldu” diyor. Önüne geçip ibadet ediyor. Ashabın yüzde sekseninin geçmişi böyleydi.

İmtihana girdikten sonra ne oldular? Yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle buluşup iman ettikten sonra ne oldular? Allah Teâlâ’nın yarattığı mahlûkat içinde peygamberlerden sonraki en mükemmel, mübarek insanlar oldular. Arş’ın etrafında dolaşan melekleri, kendilerine rakip gördüler.

Arafat vadisinde vakfe yaparken, Allah meleklerine “bu kulların, kan akmasına sebep olacaksa ‘niye bu insanı yaratıyorsun’ demiştiniz ya bana ey melekler, aradığım kullar buydu” diye onları gösterdi. Melekler onları Allah gösterdi, meleklerine onlarla övündü. Bak “kullarıma bakın” buyurdu. Akıbet önemlidir. Putperest olup olmadığı değil, kaç kişi öldürdüğün değil, Allah ile ne durumdasın? Bağlantın kuruldu, Allah ile beraber misin?

Şeytan, bize iki olumsuz çizgi çizebilir. Birincisi; yaptığımız işleri, namazı, orucu vb. ibadetleri gözümüzde büyütüp “gerisini boşver, böyle yapan var mı, millet yazlıkta sen burada sıcakta namaz kılıyorsun” deyip mevcuttan yemek, sermayeyi tüketmek diye bire hataya oturtur. Akıbet önemliyken mevcudu yersin, tam işe yarayacak imtihan günü hazırlıksız olduğun, kimliğin yanında olmadığı için helak olur gidersin. Bu yanıltır, şeytanın bize yutturmaya çalıştığı tuzağıdır.

Şeytanın ikinci tuzağı: “Sen mi, sen mi? Ayıp be hiç yer kaldı da mı seni cennete alacaklar? Sen cehenneme girsen şükret. Seni cehenneme bile koymazlar. Geçmişine bak geçmişine” demesidir. Aklınca da tevazu veya nezaket gereği bunu yaptırır. “Bizim sülalede adam yok ki ben adam olayım” dedirtir. Güya alttan alıyor, çok efendice düşünüyor.

Kardeşlerim,

Bu Ümmet’in, Firavun diye bir adamı var, siz bunu tanıyorsunuz. Efendimiz ona, “bu Ümmet’in Firavun’u” diyor. Kim biliyor musunuz? Ebu Cehil. Melun herifin, daha beteri yok. Yerler, gökler, dağlar, Uhud, Mekke, Medine, her yer şahit ki kâfir olarak Allah’a gitti. Kötü bir sülalenin

devamıydı. Putperest bir sülaleydi. Ođlu kim biliyor musunuz? Mekke fethedilene kadar onun gibi biriydi. İkrime isimli bir adam.

Kardeşlerim,

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin vefatından tam iki sene sonra, hatta bir sene sonra Yermük isimli bir savaş oldu. İkrime iki yüz bin kişilik Rum ordusunun içine tek başına girdi, bu dünyada parçası bile kalmadı. “Benim geçmişimi şehitlikten başka bir şey temizlemez” dedi, girdi.

Bir de rivayet edilir ki; canı acıyınca geri dönmesin diye kendisini zincire bağlamış. Babayla anayla bu iş olsa, İkrime'nin gireceği bir cennet olmaması gerekirdi. Onun şehadet haberi Medine'ye geldiğinde herkes mahzun oldu. Kimin çocuğu olduğumuz, geçmiş kırk senemizin nerede geçtiği, billahi hiç önemli değildir.

İmtihana girmek önemlidir. İmtihan günü formu doldurdun mu? “Sen geçen sene çalışmamıştın, bunu neden doldurdun” demezler. En kötü ihtimalle “kopya mı çektin” derler. Bizim gireceğimiz imtihanında kopya imkânı zaten yok. “Öyle filanca filancayı kurtaracakmış” diyorlar ya, o yok. Kimse öyle kopyaya güvenmesin. Formu kendin dolduracaksın. “Rabb'in kim, senin peygamberin kimdi” diye sorulduğunda, “kimdi” diye sormak, mesaj almak yok. Bunlar frekans hatlarının çalışmadığı yerde sorulacak. Hiçbir kopya imkânı yok. Akıbet akıllı adam işidir. Akıllı olan, akıbet endişesiyle uykusuz kalır.

Kardeşlerim,

Bu sebeple hem “cennettir hedefim” deyip, hem de cennete belki üç bin sene varken mola verirsen olmaz. Kendi kuyumuzu kazmış oluruz. Uzun soluk şarttır. “Allah'ın cemalini görmeden oturmam” diyen anlayış kurtarıcı anlayıştır.

Kardeşlerim,

Özellikle genç kardeşlerimi bir hususta uyarmak istiyorum. Şeytan onlara “boşver sen, geleceğinde düzelirsin” demekten çok, “geçmişinde Kur'an kursuna gitmedin, hafız da olmadın, İmam-Hatipli de değilsin zaten, başlasan da başkaları on tur atmışlar, sen bu yarışını nasıl kazanacaksın” diyor.

Genç Kardeşim,

Biz kendimizden başkasıyla yarışmıyoruz. Bir milyon kere tur atmış olsalar bile, ben doğduğum günden itibaren kendi turlarımı atıyorum. Bana takdir edilen şu kadar sene içerisinde, kaç tur atacağıma bakılarak benim yarışını kazanıp kazanmadığıma karar verilecek. Abime, ablama, anneme, babama, hoca efendime, hacı efendime, öğretmenime bakarak bana puan vermeyecek Allah. Rabb'im, kimseyi kimseyle ölçüp cennete koymuyor. Herkese bir peygamber gönderdi, herkes o peygambere bakacak, kendisi tur atacaktır. Kimse kimsenin rakibi değil. Kimse kimsenin kelepür kurtarıcısı da değil.

Genç kardeşlerime söylüyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, hizmetini gören Sevban isimli bir sahabeden memnun olmuş. Çok güzel, gönülden hizmet ediyor. Ona buyurmuş ki: “Senden çok memnunum, benden bir şey isteyebilirsin, sana bir hediye vereyim.” O da akıllılık etmiş. “Cennette beni yanına alsana” demiş.

Kardeşlerim,

Bazı sözleri toplum içinde nakletmenin faturası çok ağır oluyor. İki cümle söylüyorsun, menfaatine dokunulanlar, insana yıllarca fatura ödetiyorlar. “Ben filanca hoca efendinin talebesiyim,

rampalar düz bize cennete giderken. Filanca hoca efendiyle yirmi sene beraber olduk. Yirmi sene sonra hoca efendi bile sana muhtaç artık, ters döndü çanak” diye düşünenler dikkat etsinler.

Resûlullah aleyhisselatü vesselama abdest suyu dökmüş, pabuçlarını öpe öpe ayağına koymuş, “hizmeti ben yapacağım” diye meleklerle yarışmış. Resûlullah, o kadar mutlu olmuş ki “bir şey isteyebilirsin benden” demiş. O da “cennette beni yanına alsana” demiş. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: “O zaman namazınla bana yardım et” buyurmuş. Yani sen namazla gayret et. Ben de bu ricanı yerine getireyim.

“Tabi Sevban, burada benim abdest suyunu dökersin de ben, seni orada yalnız bırakır mıyım? Cübbemi kaldırdım mı oradasın zaten” buyurmamış. Turlarını at gel. “O zaman namazda bana yardım edeceksin” buyurmuş. Çünkü kolay bir şey istememiş. Efendimiz; “bir yüzük, bir cübbe, bir sarık iste vereyim sana” deyince hediye isteyeceğini düşünmüş, ama o da akıllılık etmiş, iyi bir hediye istemiş.

Kardeşlerim,

Uzun soluklu olmak başka, kelepür vaat üretip, kendi cennetini kendin tapulaman başkadır. Cennet Allah’ın, iman Allah’a yapılıyor ama cenneti biz paylaşıyoruz. Bu nasıl taksimattır? Başkasının mülkünü tapuladığın bir tapu dairesi olur mu? Veren Allah, verecek olan Allah. “Ben kendime uygun gördüm, hem de Firdevs olacak daha aşağısı da olmaz, denize nazır yerlerden olacak” demek yerine, Peygamber aleyhisselam Efendimiz: “Mü’min, bir saat tefekkür edip, akıbetini düşünse şu kadar sene namaz kılmasından değerlidir” diyor. Akıbet endişesi, kuru propagandadan daha güçlüdür. Bir tatlı söz, bir kelime-i tevhid, bir kere subhanallah, mü’min için Uhud dağı kadar büyük bir umuttur.

Kardeşlerim,

Tekraren vurguluyorum. Biz Kur’an ümmetiyiz, elhamdülillah. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem peygamberimizdir. Başımızdan aşağı umut yağıyor ama şeytan sömürürken namazda bizi ifsat ettiriyor. “Namazımızı üç mü kıldık, dört mü kıldık” diye şaşırtmaya çalıştığı gibi, Rabb’imiz ile aramızdaki frekans bozup, umudumuzu çürütmek için çalışıyor.

Bunda da iki türlü çalışıyor. Ya bizi uçuk uçuk hayallerin peşinden koşturuyor. Hem hadisi şeriflerden Resûlullah’ın “o zaman secdenle bana yardım et Sevban, bu olacak iş değil” dediğini okuyoruz, hem de “ben geçen sene hacca gitmişim ya, orada uzun sakallı, bastonlu, yeşil cübbeli bir zât görmüştüm, ‘ben Türk hacıyım’ demiştim, ‘Türkler güçlü maşallah, Allah kabul etsin’ demişti bana” diyor, kendimizi cennette görüyoruz.

Senaryonun aktörü kendisi, kameraman kendisi, film hazır. Kendi cennet tapunu kendin imzalıyorsun. Bu mü’min basireti değildir kardeşlerim. Ama bir gerçeği daha unutmuyoruz. Benim Rabb’im rahmetini coşturduğu zaman, benim bana vereceğimden daha fazlasını verecek bir Allah’tır. Ben kendime Adn cennetlerinden şöyle bir köşk yapacak kadar yer düşünsem, o şu yerler, gökler mesafesinden daha büyük bir yeri bana takdir buyuracaktır. Gerçekçi olmak gerekiyor.

Kardeşlerim,

Bir örneği, cami kürsülerinden belki on defa, belki yirmi defa dinlemişsinizdir. Yirmi birinci defa, başka bir mantıkla bakmak için dinleyelim. Sahih bir hadis şerifte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, İsrailoğullarından bir adamdan söz ediyor. Doksan dokuz kişi öldürmüş olan meşhur adamdan bahsediyor. Biliyorsunuz, ben kısaca özetleyeyim, sonuç nereye gelecek ona bakalım.

Ben bunu, geçen sene bir kıza mesaj gönderdiği için, bir delikanlıya bir mesaj yazdığı için, “artık bizden adam olmaz” diyen genç kardeşime söylüyorum. “Askere giderken şunu çevirdik, bunu çevirdik, şimdi seksen yaşından sonra o dosyalar kapanmaz” diyen büyük yaşlı efendiye söylüyorum.

Eşine zulmettiği için, Allah'ın azabını burnunun dibinde hisseden kocaya söylüyorum. Eşinin hakkına noksanlık getirdiği için, "Allah bunun hesabını sormadan cennet yüzü göremeyeceğim" diyen kadına söylüyorum.

Ne yapmış olabilirsin sen? Kocanı büyük bir yayla kazanın içine koyup kaynattın, kaynattın, pekmez yaptın, köyde sattın diyelim. Ya da kadını kıyma makinasına koydun, kıyma yaptın, sattın, köpeklere yem ettin diyelim. Varsayalım böyle bir şey konuşalım.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sahih hadis şerifte ne buyuruyor? Doksan dokuz kişi öldürmüş. -Bu rakam tesadüf mü? Peygamber söylüyor. "Yaklaşık yüz kişi demiyor, doksan dokuz" diyor- Sonra vicdanı sızlamış. Vicdanının neresinde bir şeyler kaldıysa artık, bir âlime gitmiş. "Ben böyle kötü durumdayım, ne yapacağım?" demiş. Âlim de boş bulunmuş: "Utanmadan bir de bana soruyorsun. Ben de seni adam zannettim" demiş, onu da öldürmüş. Yüze tamamlamış. Öldürdükleri üç haneye çıktı artık.

Kardeşlerim,

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şimdi bir şey anlatacak. Diğer gün yine vicdanı sızlamış. Bir başkasına gitmiş, olayı tam anlatmış. "Doksan dokuzdu, âlime gittim. Baktım ki bana merhamet etmiyor, onu da temizledim. Yüz oldu. Şimdi ne yapacağım" demiş. Adam bir bakmış. Yüz bir, çok yakın bir rakam. Şimdi gerçeği söylese "Allah senin belanı vermiş zaten" dese, adamın başı derde girecek. "Tamam, sen tövbe et, cennetliksin" dese akli almıyor. Aklına şöyle bir formül gelmiş demiş ki: "Bak kardeşim, buralar sana iç açmıyor. Sen başka bir yere git" Yani "uzak dur bizden" demiş. "Nereye?" demiş, "filanca yere git" İşte diyelim yüz kilometre öteye. "Oraya git, oralar iyi yerlerdir, sen orada iyi tövbe edersin" demiş. Adam da inanmış, gitmiş. Ama yüz kişi de öldürsen, senin de ecelin var. Yolda ölmüş.

Kardeşlerim,

Namaz nerede? Ne namazı, daha adam tövbe edecek. Daha gidecek, tövbe edecek. Oruç nerede? Ne orucu, bu kanla hep iftar etmiş. İnsanlık yok ki orucu olsun. Bu adam ölmüş ama üzerinde yüz kişinin kanı var. Allah, bir kişinin katiline, ebedi cehennem cezası veriyor. Bu cehennemde yüz kere müebbet çekecek demek bu. Zaten yüz birinciye de hazırды.

Kardeşlerim,

"İşler düz gitmiyor, hep ters gidiyor, hocalar hep benim zıddıma konuşuyor" sözünün cevabını Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem veriyor. Peygamber Efendimiz: "Orada Allah bunun tövbesini kabul etti filan" demiyor.

Bakınız adamın eceli gelmiş, adam mesela; Ankara'dan İstanbul'a gidiyordu diyelim, arada dört yüz kilometre var. Düzce'de, iki yüzüncü kilometreye yakın bir yerde ölecek. Bu adam, mü'min olarak cennete girecek olan biri olarak ölse, onun ruhunu iyi melekler gelip alacaklar. Cehenneme gidecek birinin de özel görevlileri var. Onun melekleri de ayrı. Bunun için hangisi gelmeli? Çünkü adam katil ama katillikten tövbe edecek yere gitmeye çalışıyordu.

Kardeşlerim,

Eğer, zihnimizde Resûlullah'a itimat sorunu varsa -hâşâ- zaten boş sözler bunlar. Peygamber dinler gibi dinliyorsak, genç kardeşlerime, ihtiyaçlara, yaşlılara, nefsimize, nefislerimize, umudu tükenmişlere, hepimize Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem İsrailoğullarından katil bir adamı tarif ediyor. Ümmet'ine ders veriyor.

Melekler, aralarında tartışmışlar, cehennem melekleri “bu bizim adamımız, zaten yüz kişinin katili, bunun hesabına gerek yok” demişler. Öbürleri de demişler ki: “Bizim adamımız, bu adam tövbe edecekti.” Sonunda demişler ki: “Ölçelim, çıktığı yere yakınsa size kalsın, gideceği yere yakınsa bize kalsın” demişler. İyilik ve kötülük melekleri bunu almak istiyorlar.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor biliyor musunuz? Bir başka grup meleği Allah gönderip, “kulumu öbür tarafa taşıyın, görmeden o melekler alsın onu” buyurmuş.

Allah bir katil için doğa kanunlarını değiştirmiş. Toprak itmiş adamı, gideceği tarafta kalmış. Ölçmüş melekler “tamam bu sizin olsun” demişler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem konuşuyor. Haber bülteni dinlemiyoruz kardeşler. Psikolojik, sosyolojik yorum izlemiyoruz. Resûlullah dinliyoruz, Allah adına söylüyor. Kimseyi de ikna etmek için, yağcılık için konuşmuyor, sadece haber veriyor.

Bana “üniversitede çok kötü bir beş senem var, ben ne yaparım” diye soran gencin suratına çarparım bunu ben. “Askere gidene kadar söyledim böyleyim” diyenin gözüne dursun bu hadis şerif. Akıbet bak! Akıbet gayretine bak! Akıbet gayretine bak sen. Sen bir akıbet heyecanı, bir akıbet umudu taşıyor musun? Allah, hiç kimseye “sen temizleyeceksin geçmişini, geleceksin” demiyor ki. “Dön gel, ben temizleyeceğim” diyor.

Elbette sen beş seneyi sıfırlayıp gelemezsin. O işler, yaparken kolay da düzeltirken zordur. Allah düzeltiyor. Bu Allah bizim Allah’ımızdır. Dönmek isteyip Rabb’inden tarafa tavır koyanlar için, kıtaları bile birleştirir Allah, var mı bir diyeceğin? Hani “eskiden denizler şu kadardı, kıtalar açıldı da elli santim şu tarafa kaydı, şu deniz oluştu, bu deniz oluştu” diyorlar ya, birisinin itirazı var mı? Bu adamın cesedi taşınacak diye Allah, o gün Asya kıtasıyla, Avrupa kıtasının arasını açtı. Var mı bir itirazı olan? Olmaz şey mi Allah için? Karun yere batırılırken de zaten böyle olmadı mı?

Kardeşlerim,

Biz merhum bir Ümmet’iz. Merhum Ümmet, ne demek? Bin bir çilenin, hatanın, boğulmuşluğun içindeyiz ama Resûlullah bizim içimizde ruhen, bedenen ve Şeriat olarak bulunduğu sürece Allah bizi helak etmemeyi murat edecektir. Ama şüphesiz kimseye de yalvardığı yoktur. Allah’ın kanununda yalvarmak yok. Affetmek var, merhamet etmek var, acımak var. Bir kişi cennete girsin diye kıtaların arasını açar Allah ama kimseye yalvarmaz. Yalvarmak yok. O azizdir. Aziz, yalvarmaz. İnsan insana yalvarır.

Kardeşlerim,

Sorun, dinimizin çetin katlanılmaz bir din olmasından gelmiyor. Çünkü Allah bunu çocukların bile yaşayabileceği bir din olarak, kolay bir din olarak gönderdi. Sorun, bizim yaşadığımız sürecin, katlanılmaz zorluklarla kaplı olmasından kaynaklanmıyor. Dünyada sıcak su, soğuk su diye bir dert bile kalmadı.

Kardeşlerim,

Köylerde ekmek yapan kadın bile kalmadı. Eliyle hamur yoğuran kadın da kalmadı. Zorluk neresinde bu dünyanın? Her şey hazır pişmiş geliyor. Elbise dikilmiş geliyor, dünyadan terzilik gitti. Çünkü her şey hazır. On adım yürümek nerdeyse “niye yürüdün, taksit tutsana” denilecek şey oluyor. On adım yürümek yok bu dünyada. Böyle rahat bir dünyada, bütün zorluklar Allah’a kul olmaya gelince mi karşımıza çıkacak?

Sorun orada değil. Sorun nerede biliyor musunuz kardeşlerim; hem “cennete gidiyorum” diyeceksin hem de Ramazan’dan sonra bir ay mola vereceksin. Soluk sıkıntısı yaşıyoruz. Eğer

gerçekten cennete gitmek istiyorsak, gerçekse bu niyetimiz, geçmişimize Allah bakmıyor ki. İmtihan günü imtihana bakıyor. Ölüm meleği geldiğindeki pozisyonumuz çok önemlidir.

“Bu melek, bizi nerede yakalayacak” bu çok önemlidir. Hangi itikat üzere yakalayacak? Zihnimizden ne geçiyordu? Allah ile alakalı, Peygamber’i ile alakalı, ashabı kiramla alakalı ne düşünüyorduk? Kur’an okuyamıyor olabilirdik ama “şu emekliliğimi bir görsem de şu çoluk çocuğun rızık derdi olmadan her gün beş saat Kur’an okusam” diye sevdan olsa o bile yetecek.

Bir hasret bile Allah katında bizim için puan olacak. Ama soluk sorunu çok önemli kardeşlerim. Hedef cennet, uygulama köydeki tarla. Hedef cennet, pratiğimiz bizim ev. Bizim sıkıntımız, bu sıkıntıdır. Büyük düşündüğümüzü söylüyoruz, iddia ediyoruz, pratiğimiz büyük olmuyor.

Kardeşlerim,

Gençler bana diyorlar ki: “İmamı Azam şu kadar şu kadar ibadetler yaparmış.” Doğru mu, doğrudur. “Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh gece üç yüz rekât nafile kılarmış.” Doğru mu, doğrudur. Bunlar bizim imamlarımız mı? “İmamlarımız.” “Biz onlar gibi yapamayız ki” Vallahi yapamazsın. Hani bunlar imamlarımızdı?

Kardeşim, sen Ahmed bin Hanbel’in kulu musun? Onun ümmeti misin? Ahmed bin Hanbel örnek olamayacak kadar göklere çıkmış bir insandır. Senin Ebu Hanife gibi olmak diye bir idealin yok. Sen vefat ettiğinde, dokuz hanım idare eden Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ümmetisin. Vefat ettiğinde dokuz hanımı vardı. Her biri de tam aile şartlarında ondan kocalık görüyordu.

Kendisi ne diyor? “Uykum gelinceye kadar namaz kılarım uykum gelince yatarım” diyor. “Üç yüz rekât kılarım” demiyor. Ahmed bin Hanbel üç yüz rekât kıliyormuş” kardeşim, bizim örneğimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Ahmed bin Hanbel kötü mü? Yok, Ahmed bin Hanbel örnek değildir.

Hiç kiraz gördün mü sen? Gördüm. Bazı kirazların böyle bir meme gibi şişik tarafı oluyor, iki kiraz gibi oluyor. “Bu kirazdan isterim” diye gitsen o kirazdan bulabiliyor musun? O arızalı, hormonlu kiraz. Görmüyor musun içinden yavrusu çıkmış? O kiraz örnek kiraz değil, kasada ondan iki tane vardır veya yoktur. Her tarafı parlak, yusuvarlak olan kiraz güzel kirazdır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizim örneğimizdir, Ebubekir -O’nun tam örneği kopyası olduğu için- örneğimizdir.

Dinimiz, Şeriatımız, ahlakımız hiçbir şekilde fantezi ile olacak düzeyde lüks değildir. Yüzde yüz yaşayabileceğimiz standarttır. Şeytanın, karşımıza çıkardığı en büyük sorunlardan biri kardeşlerim; nefesimizi kısmasıdır. Çalışıyoruz, çalışıyoruz bakıyor ki namazımızı engelleyemiyor, bakıyor ki orucumuzu engelleyemiyor, zekâtı veriyoruz, umut borularımızı kısıyor. Gırtlığımızı basar gibi umudumuza basıyor.

Hem Cuma günü hoca efendiden dinleyip “doksan dokuz kişinin katilini Allah böyle yapmıştı” diyoruz, dışarı çıkınca genç kardeşlerim, “ Allah Allah, ya o melekler hangi meleklerdi, yeşil meleklerdir muhakkak” diyorlar. Şeytan bizi hiç alakası olmayan bölümüne götürüyor, orada sen bir hafta oyalanıyorsun.

“Ey Rabb’im, ben doksan dokuz karınca bile öldürmedim bu dünyada, ufak tefek huysuzluklarım oldu. Sen ki o katile bile kitaları yerinden oynatacak bir tören yaptın, henüz de tövbe yerine gitmediği hâlde. Katil bey gitmeye karar vermişti. Sen ki onu kabul buyurdun, bu genç yaşında beni niye Üsame yapmayasın, beni Üsame olarak kabul et Ya Rabb’i! On yedi yaşında, yirmi yedi yaşında bu Ümmet’in emanetini taşıyan bir delikanlı olarak beni yaşat Ya Rabb’i” demen gerekirken,

“senin baban, daha ne zaman namaza başladı ki sen ne zaman adam olacaksın” dedirtiyor. Şeytanın projesi hazırdır.

Onda her kafaya göre bir külah vardır. Ama kıyamet günü hiç kimse “Ya Rabb’i bizim zamanımızda şeytan çok profesyonelleşti, bir türlü onun altından kalkamadık, bizi hep kandırdı” diye bir mazeret Allah’ın önünde söyleyemeyecek.

Kabil’i kandıran şeytan, şu anda bizi kandırıyor. Ne Kabil mazeret uydurabilir, ne ben. Evet, Kabil’den sonra şeytan daha profesyonelleşti ama bana da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bu kürsülerden yüz kişinin katili için bile kıtaları Allah’ın yerinden oynattığını haber verdi. Kabil belki bunu bilse var ya o cinayete bulaşmazdı. Ya da tövbe istiğfar eder, hayatı temiz olarak giderdi.

Kardeşlerim,

Akıbet için mücadele ediyoruz. O kadar ki, namaz bile ana gayemiz değildir. Akıbettir ana gayemiz. “La ilahe illallah Muhammedun Resûlullah” fiiliyatı ile bu dünyadan gitmek için mücadele ediyoruz. Gaye budur, hedef budur, bunu düşünebilen Allah’ı tanımıştır.

Böyle mücadele eden, kaliteli mü’mindir. Oturup da bunun felsefesi ile meşgul olan da “yani şimdi Ebubekir’in yaptığı vefasızlık değil mi sizce? O kadar Peygamber’le yirmi üç sene arkadaşlık yap, ondan sonra ‘ot olsaydım da koyunlar beni yeseydi’ de, bu vefasızlık değil mi şimdi mağara arkadaşına” der, bu felsefe bir hafta gider. Hasbunallah, hasbunallah.

Ders çıkarılması gereken yerden tortu çıkarıyoruz. Özünü bırakıp tortusuyla meşgul oluyoruz ama -Allah’ın kulları, mü’min kardeşlerim- Rabb’imizin rahmeti, bu gafletimizi bile kapatabilecek bir rahmettir. Hepimiz bu rahmete davetliyiz.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.